

NTFR 2014/2117 Beslissing inzake proceskostenvergoeding ten onrechte niet genomen bij uitspraak op bezwaar maar bij afzonderlijke brief: te late indiening beroep verschoonbaar

Conclusie A-G Hammerstein 01 juli 2014, nr.14/00760

Belastingjaar/tijdvak	2012	 Bronndocument
Wetsartikelen	Awb-art. 7:15 Awb-art. 6:11 Awb-art. 3:2 Awb-art. 3:46	
Auteur	mr. M.H.W.N. Lammers	
ECLI	ECLI:NL:PHR:2014:1179	

Samenvatting

Bij beschikking heeft de heffingsambtenaar de WOZ-waarde van een door belanghebbende verhuurde bovenwoning vastgesteld. Na bezwaar heeft de heffingsambtenaar bij uitspraak van 8 mei 2012 de waarde op een lager bedrag vastgesteld. Bij separate brief van 11 juni 2012 heeft hij aan belanghebbende ter zake van een door belanghebbende ingeschakelde taxateur een proceskostenvergoeding toegekend ter hoogte van een deel van de gemaakte taxatiekosten. Naar aanleiding van die brief heeft belanghebbende beroep ingesteld. Rechtbank Haarlem heeft dat beroep ongegrond verklaard. Belanghebbende heeft hoger beroep ingesteld bij Hof Amsterdam. Dit hof heeft de zaak overgedragen aan Hof Den Haag. Dit hof heeft belanghebbende een integrale kostenvergoeding toegekend. De gemeente heeft beroep in cassatie ingesteld en daarbij vier cassatiemiddelen aangevoerd.

In de onderhavige conclusie bespreekt A-G Hammerstein de cassatiemiddelen. Anders dan in het eerste cassatiemiddel wordt betoogd, stond het Hof Amsterdam volgens de advocaat-generaal vrij om de zaak, kennelijk wegens persoonlijke betrokkenheid, over te dragen naar Hof Den Haag. Naar aanleiding van het tweede cassatiemiddel, waarin wordt betoogd dat het beroep bij de rechtbank te laat is ingediend, zet de advocaat-generaal uiteen dat de brief van 11 juni 2012 inzake de proceskostenvergoeding weliswaar geen 'voor bezwaar vatbare beschikking' vormt, maar dat, gelet op de gang van zaken in deze zaak (de gemeente heeft art. 7:15, lid 3, Awb ten onrechte niet toegepast), de te late indiening van het beroepschrift door belanghebbende verschoonbaar is in de zin van art. 6:11 Awb.

Het derde cassatiemiddel van de gemeente faalt, omdat het zich richt tegen een ten overvloede gegeven oordeel van het hof.

Naar aanleiding van het vierde middel zet de advocaat-generaal uiteen dat het hof terecht een integrale vergoeding van de kosten van het door belanghebbende overgelegde taxatierapport heeft gegeven.

A-G Hammerstein concludeert tot ongegrondverklaring van het cassatieberoep.

Commentaar

In deze zaak staat de vraag centraal of aan de belastingplichtige terecht een integrale kostenvergoeding is toegekend voor de gemaakte kosten van het taxatierapport.

De belastingplichtige heeft het taxatierapport laten opstellen omdat de gemeente Amsterdam in eerdere jaren niet bereid was om op basis van zijn toelichting de WOZ-waarde van de bovenwoning naar beneden bij te stellen. Om bij deze nieuwe WOZ-beschikking goed beslagen ten ijs te komen, heeft de belastingplichtige het taxatierapport laten opstellen en ingebracht in de procedure.

In de bezwaarprocedure heeft de gemeente Amsterdam de WOZ-waarde van de bovenwoning al naar beneden bijgesteld. De motivering die de gemeente daarvoor gaf, overtuigde de belastingplichtige niet. Temeer nu deze motivering niet aansloot op de door hem geuite grieven tegen de WOZ-beschikking.

Kennelijk, zo blijkt uit onderzoek van de rechtbank en de gemeentelijke ombudsman, is dit vaste praktijk binnen de gemeente Amsterdam. Kernoverweging voor deze werkwijze zijn kostenbesparende motieven. De gemeente Amsterdam wil niet te veel tijd, geld en energie steken in de bezwaarprocedures over WOZ-beschikkingen. Des te opmerkelijker is het dan dat de gemeente tot in cassatie procedeedt over de vraag of aan de belastingplichtige terecht de volledige kosten van het taxatierapport moeten worden vergoed. Het gaat in deze zaak om een vergoeding van in totaal € 870,55. Het voeren van een cassatieprocedure over deze vergoeding kost de Staat der Nederlanden het veelvoudige. Kennelijk houden de kostenbesparende motieven op bij de gemeentegrens.

Terug naar de vraag of terecht een integrale proceskostenvergoeding is toegekend. Om tot een inhoudelijke beoordeling van die vraag te kunnen komen, hebben zowel de rechtbank, het hof als thans de advocaat-generaal een formeel punt moeten tackelen. De gemeente Amsterdam heeft namelijk niet in de uitspraak op bezwaar, maar in een afzonderlijke brief haar beslissing neergelegd over de toe te kennen proceskostenvergoeding. Tegen die brief is de belastingplichtige in bezwaar, beroep en hoger beroep gekomen. De rechtbank oordeelde dat de belastingplichtige kon wachten tot de ontvangst van de brief en dat pas op dat moment de beroepstermijn ging lopen. Die visie werd door het hof overgenomen. De advocaat-generaal adviseert echter, mijns inziens terecht, dat zo'n brief van de gemeente – gelet op het systeem van de Awb en de AWR – niet kwalificeert als een voor bezwaar vatbare beschikking. Dit betekent dat als uitgangspunt voor de beroepstermijn heeft te gelden de uitspraak op bezwaar over de WOZ-beschikking (dus zonder de beslissing over de proceskostenvergoeding). Met dit uitgangspunt heeft de belastingplichtige ver buiten de beroepstermijn beroep ingesteld. Terecht merkt de advocaat-generaal echter op dat in dit geval de belastingplichtige door de gemeente Amsterdam op het verkeerde been is gezet, zodat sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding. Nu deze formele hobbel is genomen, wordt aan de inhoudelijke kant van de zaak toegekomen.

In de bezwaarfase geldt dat op grond van art. 7:15 Awb een kostenvergoeding kan worden toegekend indien voldaan wordt aan de

dubbele redelijkheidstoets. Zowel het maken van de kosten moet redelijk zijn, alsook de hoogte van de kosten. Zoals het hof terecht heeft overwogen, wordt in deze zaak aan beide criteria voldaan. De advocaat-generaal sluit zich dan ook terecht bij dit oordeel aan.

[1] Mr. M.H.W.N. Lammers is advocaat bij Hertoghs advocaten – belastingkundigen.

Bron: <http://www.ndfr.nl/link/NTFR2014-2117>

Datum: 28-4-2016 12:00:01

Alle rechten voorbehouden. Alle auteursrechten en databankrechten van deze tekst worden uitdrukkelijk voorbehouden. Deze rechten berusten bij Sdu Uitgevers. Niets uit NDFR mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the publisher's prior consent.